

Casos

Cas 1

La mare comença despertant el fill, entra a la seva habitació a poc a poc, anant alerta, el besa, li parla suaument, alça la persiana... li diu dolçament que s'aixequi per anar vestint-lo...

Més tard repeteix i torna a repetir el requeriment: l'infant ignora sa mare, que torna a insistir-hi, intenta negociar i raonar sobre la necessitat de vestir-se, arreglar-se i esmorzar, ja que ell ha d'anar a escola i ella a fer feina i tots dos han de ser puntuals. A continuació, la mare s'enfada, i quan s'enfada nota que el fill mostra resistència; aleshores comença a cridar i a amenaçar amb conseqüències que normalment no aplica.

- Pensau que és una situació real?
- Què pensau que influeix en la manera d'actuar de la mare?
- Què considerau que hauria de fer la mare?

Cas 2

Després de sopar, n'Andrea —de 20 mesos d'edat— i son pare es renten les dents junts, llegeixen tranquil·lament un conte, es contenen com han passat el dia, comenten sense pressa els plans per a l'endemà i algunes coses més.

S'abracen, perquè ja és hora d'anar a jeure. N'Andrea ha begut aigua i ha fet pipí, i son pare li ha posat el bolquer de la nit i li ha fet una besada gegant de bona nit.

Però resulta que n'Andrea no està gaire d'acord amb el pla i crida son pare perquè li continuï prestant atenció: per a ella la vetlada no ha acabat. Crida son pare una vegada i una altra vegada i son pare ve a la seva habitació, al començament amb paciència, però a poc a poc es va enfadant i va apujant el to de la veu.

N'Andrea s'aixeca unes quantes vegades i apareix a la sala, i son pare l'agafa pel braç de manera irridada, ja molt enfadat, i l'amenaça de no contar-li el conte l'endemà. També la castiga sense poder anar al parc. Des del començament fins als càstigs ha passat mitja hora i tots estan molt enfadats.

- Pensau que és una situació real?
- Què pensau que influeix en la manera d'actuar del pare?
- Què considerau que hauria de fer el pare?

Cas 3

Diu el pare de n'Andrea: «I qui no ho vulgui creure que ho vagi a veure! Bé, Andrea, ja has fet pipí i has begut aigua, ens hem fet pessigolles, hem parlat i hem llegit un conte. Fins demà, princesa! Que dormis bé!».

Però n'Andrea decideix que li ve de gust estar més temps amb son pare, i per aconseguir-ho plora i demana un altre conte; més tard el crida per demanar-li aigua...

Son pare li respon amb un to calmat que el temps avui s'ha acabat, que és hora de dormir i que per molt que el cridi no tornarà.

Si la nina opta per aixecar-se, tantes vegades com ho faci la tornarà a dur al llit, amb calma, controlant de no prestar-li atenció, ni tan sols amb la mirada. «Has de quedar al llit; però si decideixes aixecar-te o continuar cridant-me, demà anirà a jeure sense passar temps junts... Perquè pensis en tot això...», l'adverteix.

- Pensau que és una situació real?
- Què pensau que influeix en la manera d'actuar del pare?
- Què considerau que hauria de fer el pare?